ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Η Συναυλία της Κ.Ο.Α.

ΜΕ ΤΗΝ «Ποιμενική σουίτα» του Βαρογγλη αρχισε η συναυλια της «Κρατικης». Τα αλλα δυο εργα ηταν η Συμφωνια αρ. 41 «του Διος» του Μοτσαρτ και το Κοντσερτο αρ. 1 του Παγκανινι, με σολιστα τον Λεωνιδα Καδακο και μαεστρο τον Αλεξανδρο Συμεωνιδη.

Με πολλή χαρά ξανακούσαμε — υστερα απο πολυ αληθεια καιρο — την «Ποιμενικη» του Βαρογγλη, από τα πιο αντιπροσωπευτικα εργα της «εθνικης μας σχολης». Η εκτελεση της αρχισε με καλούς ρυθμους: κασυρη τεχνικα και με ατμοσφαιρα. Απο το δεύτερο ομως μερος και ιδιαιτερα στο τριτο, το βαρος της εκτέλεσης και η ελλειψη αντιθεσεων αλλοιωσαν επικινδυνα, πρωτα τον ειδυλλιακο χαρακτηρα του με σαιου μερους και μετά το χορευτικο αναλαφρο υφος του χορού (φινάλε).

Το ίδιο βαριά ήταν η Ορχήστρα και στον Μότσαρτ. Τα τέμπι τραβούσαν προς τα πίσω, ο συγχρονισμος χωλαινε και το κυνηγητό ανάμεσα στις διαφορες οι κογένειες των οργάνων πήραν στο φινάλε διαστάσεις καταστροφικές.

Αναμφίβολα ο 16χρονος Λεωνίδας Καδάκος διαθέτει διολιστικές ικανότητες άξιες να του χαρίσουν διεθνή σταδιοδρομία. Ανάγκη πάσα ωστόσο να συνεχίσει το γρηγορότερο τις σπουδές του στο εξωτερικό, όπου, σε άλλο περιβάλλον και με άλλα παιδευτικά μέτρα, θα συγκεντρωθεί με αυστηρότητα τόσο στα τεχνικά όσο, προπαντός, και στα μουσικά προβλήματα, που επιβάλλουν αυτες του ταλέντου του («Πάλλας» 2.4.84).

Ρ. Βέρνον — Τζ. Τρέβιτ

ΕΝΑΣ Άγγλος τενόρος, ο Ρόλαντ Βέρνον, 22 μόλις χρόνων, τραγούδησε στο πρωτότυπο, στη γερμανική δηλαδή γλώσσα, του κύκλο τραγουδιών «Η ωραία μυλωνού» του Σούμπερτ. Εγχείρημα επικίνδυνο, όπως αποδείχτηκε. Κι αυτό όχι γιατί δεν ξέρει τη γερμανική γλώσσα, αλλά γιατί η άρθρωσή του, αν και καθαρή — εκτός από τα γρήγορα σε τέμπο τραγούδια — έδινε την εντύπωση του «καλού μαθητή». Του μαθητή που απαγγέλλει κάτι γιατί πολύ προσπάθησε, πολύ μόχθησε. Το αποτέλεσμα όμως, χωρίς άνεση, χωρίς αποχρώσεις, πρόδινε σε κάθε φράση, σε κάθε λέξη το ύφος (δε λέμε τα νοήματα) της γλώσσας. Το ίδιο δυστυχώς ήταν και το τραγούδι του κ. Βέρνον. Τα πάντα στη θέση τους, τα πάντα καθαρά, νοικοκυρεμένα. Χωρίς έκφραση όμως, χωρίς αποχρώσεις, και όχι λίγες φορές αδιάφορα, μονότονα. Ό,τι κατά κάποιο τρόπο κατόρθωσε να διασώσει, ας πούμε, τη βραδιά, ήταν το πιάνο του Τζον Τρέβιτ. Μουσικός, με μαλακό παίξιμο και λεπτότατες διακυμάνσεις δυναμικής και χρώματος μας θύμισε το μεγάλο συμπατριώτη του Τζέραλντ Μουρ (Βρετανικό Συμβούλιο, 3.4.84).

Τ. Αποστολίδης και Κ. Κοτσιώλης

ΣΕ ΕΡΓΑ για διολί και κιθάρα. Θαυμάσια ιδέα. Ωραιότατο πρόγραμμα: 3 Σονάτες, Λοζιέ, Τζουλιάνι, Παγκανίνι και 4 έργα των Ντάουλαντ, Αλμέιντα και Βίλα - Λόμπος, μεταγραμμένα για διολί και κιθάρα από τον Τάτση Αποστολίδη.

Και σ' αυτή τη συναυλία, όπως και σ' εκείνες με τις σονάτες του Μότσαρτ, ο Τάτσης Αποστολίδης μας χάρισε μια αξέχαστη βραδιά διολιστικού ύφους και μουσικής ευαισθησίας. Η ίδια ευγένεια ήχου. Ο ίδιος σεβασμός της εποχής και του ύφους του συνθέτη. Χωρίς αυτό να εμποδίζει, να μειώνει την προσωπική συμβολή του εκτελεστή. Αντίθετα, η προσήλωση στο πνεύμα του συνθέτη βοήθησαν τον Αποστολίδη να προβάλει μια προσωπική, θα λέγαμε, ερμηνεία στις 3 σονάτες του προγράμματος. Χωρίς να ξεχνάμε επίσης τις πολύ εύστοχες — μουσικά και τεχνικά — μεταγραφές του (βλ. παραπάνω). Μπράβο του.

Σημαντική η συμβολή του κιθαριστή Κώστα Κοτσιώλη. Όχι στο πρώτο μέρος αλλά στο δεύτερο, όπου η πολύ καλύτερη ηχητική ισορροπία και εκφραστική σύμπνοια βοήθησαν στη δημιουργία ατμόσφαιρας εμουσικής δωματίου» («Παρνασσός», 4.4.84).

Φ. Α.